

ja läks omma Maese ja nelja lastega Somess-
se. Need kül keelsid tedda, ja nõusid, et
ta piddi Herra palvele minnema, sest se
Herra olli vägga helsde, agga temma ei
võtnud nende sanna kuulda ja nemmadi pid-
did temmaga minnema.

Kolme aasta pärast ma said kuusda,
et Hanso Saak oli ainvõltsi Some maalt
taggasid tulnrid. Kui ta mõ juttule tulli
palludes, et ma tedda jäalle piddin Lauale
votma siis juttustas ta mulle omma Eller-
kügu Some Maal nende satuadega:

Küll ma nüüd kahhetseen kallis Õppetaja
võnnia rümmatust, et ma Some lääsin! jo
tunnen nüüd kül, et jomissest õunero ello
tulab. Somesse ma said kül hästi omnia
Maese ja lastega, agga ka palja käega. Üh-
he veikese Moisa allama asusin. Maad ant-
sini mo kätte, agga aiwa kuvitine ja ka-
jud,

jud, kus wilja ilmas ei kastva, heinamaad
on hõpis kassimaste, Lõjuk sed mul ei olnud,
rahha ei olnud, misga ma ollksin voinud
ostaa, ommeti ma pidiin füünnest makema,
mo naene hakkas pöddema, et ta ei voinud
sedda ilma seal fannatada: terve aasta ta
pöddes, ja ei voinud ühteci tehha; lapsed
ollid veel tämmotumad. Maene surri, leib-
ba mul enne el ei olnud, ja lapsed ühtepuh-
ko nuttes küssendased: Nåig on! häda on!
ja ma ei voinud neile leiba sata! Küll mõ
süddaa katkes, kui ma üäggini ommad lapsed
rähbe hamolt nälgva pärast õfego suiva-
ma ja ärralöppema, señai kui nemmadi tei-
ne teise järrel keik surrid! Nüüd ma wetsin
selle hirmfa nou ennesel isse ka otta tehha,
ja ennasi ülespua. Ma otsisin sepärrast kõd-
valisse paika metsas, ja jo ma olin kõie
pu külge fölmessé paanud, kui minnis õn-
neb veel pu - raiujad juhtusid peale tule-
ma, kes mind keelsid. Ma tänan Jum-
ma